

KRAJSKÝ ÚŘAD JIHOMORAVSKÉHO KRAJE

Odbor dopravy

Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

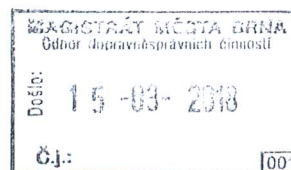
Č. j.: JMK 34600/2018

Sp. zn.: S-JMK 25055/2018/OD/Zo

Brno 28. 02. 2018

Vypraveno dne: 2.3.2018
Toto rozhodnutí nabylo
právní moci dne: 2.3.2018
V Brně dne: 8.3.2018

ROZHODNUTÍ

Krajský úřad Jihomoravského kraje, odbor dopravy (dále též jen „KrÚ JmK, OD“) rozhodl na podkladě stížnosti pana _____ (dále též jen „žadatel“) ze dne 29. 01. 2018, ve vztahu k oznámení o výši úhrady ze dne 22. 01. 2018, č. j.: MMB/0034745/2018, ve věci žádosti o informace podané u Magistrátu města Brna, odboru dopravy (dále též jen „povinný subjekt“), ze dne 22. 02. 2017, vedené pod sp. zn.: MMB/0085364/2017,

t a k t o:

povinným subjektem stanovená výše úhrady za poskytnutí informace dle § 17 odst. 1 a 3 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, se, v souladu s ust. § 16a odst. 7 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, **potvrzuje.**

Odůvodnění

KrÚ JmK, OD (dále také „nadřízený orgán“), předložil povinný subjekt spolu s příslušným spisovým materiálem stížnost žadatele proti oznámení o výši úhrady za poskytnutí informací podanou ve věci jeho žádosti o informace.

Ve své stížnosti ze dne 29. 01. 2018 žadatel nejprve zpochybňuje rozsah elektronického dokumentu obsahujícího poskytované informace co do jeho objemu v MB, přičemž je toho názoru, že soubor otázek, které požaduje, nemůže být větší než 1 MB, a nic povinnému orgánu nebrání jej zaslat prostřednictvím datové schránky. Argumentaci povinného subjektu zpochybňuje srovnáním s jiným obdobným souborem. Druhou část své stížnosti pak žadatel směřuje proti požadované úhradě za mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací. Je toho názoru, že tato položka je zjevně nepřiměřená. Je toho názoru, že zkopírování příslušných dat je otázkou práce trvající maximálně několik minut, a totéž platí i o následném uložení dat do dokumentu. Tvrdí také, že proces popisovaný povinným subjektem musí znamenat vložení nové sady zkušebních otázek do příslušného programu a povinnému subjektu tedy nic nebrání seznam poslední takovéto sady poskytnout. Takovýto úkon dle žadatele jistě nevybočuje z běžné úřední činnosti povinného a nelze jej považovat za mimořádně rozsáhlé vyhledávání. Stěžovatel se domnívá, že pokud by povinný subjekt měl přístup pouze omezený, rezignoval by na svou povinnost a dopouštěl by se protiprávního jednání. Stěžovatel je toho názoru, že soubor otázek musí být k dispozici v elektronické podobě a povinný k němu musí mít přístup. Tvrzení o prostém opisování je dle něj nesmyslné a lživé. Stěžovatel je toho názoru, že povinný subjekt požaduje úhradu nákladů neoprávněně, neboť mu žádné náklady nevzniknou,

případně mu vzniknou prováděním zbytečných činností ve vztahu k poskytované informaci, takové však nemůžou jít k tíži žadatele. Závěrem stěžovatel navrhuje, aby nařízený orgán přikázal povinnému subjektu zjednat nápravu.

Jde tedy dle obsahu podání (§ 37 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“)) směřujícímu proti oznámení dle § 17 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“), o stížnost podle § 16a odst. 1 písm. d) InfZ, podle něž stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace může podat žadatel, který nesouhlasí s výší úhrady sdělené podle § 17 odst. 3 požadované v souvislosti s poskytováním informací.

Věc má původ v žádosti žadatele o informace podané dne 22. 02. 2017, evidované povinným subjektem pod č. j.: MMB/0085364/2017, již žadatel požádal Magistrát města Brna o poskytnutí informací, konkrétně „poskytnutí všech otázek, které mohou být součástí shora uvedené zkoušky prováděné dle vyhlášky statutárního města Brna č. 28/2005, a to včetně správních odpovědí“, přičemž tímto odkazoval na zkoušku znalostí místopisu a dalších právních předpisů řidičů taxi Magistrát města Brna odbor dopravy, posléze dne 06. 03. 2017 vydal rozhodnutí, č. j.: MMB/OD/106650/2017, kterým rozhodl o odmítnutí žádosti odvolatele na základě ust. § 15 odst. 1 ve spojení s ust. § 3 odst. 3 InfZ, na což ten reagoval podáním odvolání ze dne 09. 03. 2017. Dne 12. 04. 2017 vydal Krajský úřad Jihomoravského kraje, odbor dopravy, jakožto příslušný odvolací orgán, rozhodnutí č. j.: JMK 55877/2017, kterým napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k novému projednání povinnému subjektu. Ve svém rozhodnutí odvolací orgán konstatoval, že napadené rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné, neboť z odůvodnění povinného subjektu nebylo jasné, o jaká zákonná ustanovení, která by jej legitimovala k odmítnutí požadovaných informací, své úvahy opřel, a tyto úvahy nadto nejsou v souladu s ustanoveními, která uvedl ve výroku svého rozhodnutí. Orgán I. stupně tedy následně dne 29. 05. 2017 vydal rozhodnutí č. j.: MMB/OD/231677/2017, které odvolatel posléze opět napadl odvoláním, tentokrát ze dne 02. 06. 2017. Dne 03. 07. 2017 vydal odvolací orgán rozhodnutí č. j.: JMK 97545/2017, kterým napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil opět k novému projednání povinnému subjektu, přičemž uvedl, že nebyly splněny zákonné podmínky pro odmítnutí, neboť nejde o vytvoření informace nové, ale pouze o její zpracování či shromáždění. Dne 26. 09. 2017 vyhotovil povinný subjekt Oznámení o výši úhrady, č. j.: MMB/0391770/2017, kterým v souladu ust. 17 InfZ vyrozuměl stěžovatele, že požadované informace poskytne, má však právo požadovat úhradu za náklady, které mu s tímto poskytnutím vzniknou. Toto oznámení stěžovatel napadl stížností ve smyslu § 16a odst. 1 písm. d) InfZ, které Krajský úřad Jihomoravského kraje, odbor dopravy, jakožto příslušný nadřízený orgán, vyhověl, a rozhodnutím ze dne 11. 10. 2017, JMK 146123/2017, přikázal povinnému subjektu, aby ve lhůtě zjednal nápravu, přičemž konstatoval, že povinný subjekt své oznámení nedostatečně odůvodnil. Dne 16. 11. 2017 tak vyhotovil povinný subjekt nové Oznámení o výši úhrady, č. j.: MMB/0470226/2017, kterým opět v souladu ust. 17 InfZ vyrozuměl stěžovatele. Toto oznámení stěžovatel napadl stížností ve smyslu § 16a odst. 1 písm. d) InfZ, které Krajský úřad Jihomoravského kraje, odbor dopravy, jakožto příslušný nadřízený orgán, svým rozhodnutím ze dne 18. 12. 2017, č. j.: JMK 177533/2017 vyhověl, a přikázal povinnému subjektu, aby ve lhůtě zjednal nápravu, přičemž opět zjistil některé nedostatky odůvodnění řečeného oznámení.

Dne 22. 01. 2018 tedy povinný subjekt vyhotovil nové Oznámení o výši úhrady, č. j.: MMB/0034745/2018 (dále již jen „Oznámení“), kterým v souladu ust. § 17 InfZ opět vyrozuměl stěžovatele. Na základě tohoto oznámení pak žadatel podal výše uvedenou stížnost.

Uvedená výzva byla žadateli doručena do jeho datové schránky dne 23. 01. 2018, přičemž ten stížnost na výši úhrady podal dne 29. 01. 2018, tedy v zákonné lhůtě dle § 16a odst. 3 písm. a) InfZ.

V uvedené výzvě povinný subjekt dle § 17 odst. 3 InfZ oznámil žadateli, že může dle § 17 odst. 1 InfZ požadovat v souvislosti s poskytováním informací úhradu nákladů spojených s vyřízením jeho žádosti a odkázal jej na zveřejněný sazebník úhrad nákladů za poskytování informací. Uvedl, že celková výše úhrady činí 8.400,- Kč, přičemž tato částka odpovídá mimořádně rozsáhlému vyhledávání informací zahrnujících opis 757 ks otázek zpracovaných do 76 listů v software Excel o celkovém objemu dat 16,9 MB. K tomu povinný subjekt rozvedl, že vyhledávání a zpracování informace si vyžádalo 40 pracovních hodin zaměstnance, přičemž podle sazebníku je náhrada za mimořádně rozsáhlé vyhledání informace stanovena ve výši 210,- Kč za každou i započatou hodinu vyhledávání jedním zaměstnancem. Povinný subjekt odkázal také na přílohu oznámení, kterou je Časový rozpis zpracování informace (dále též „Časový rozpis“). Povinný subjekt dále v odůvodnění Oznámení uvedl, že všechny otázky související s žádostí (a související správné odpovědi) jsou součástí počítačového programu sloužícího k zajištění provádění zkoušky. Z povahy věci pak plyne, že pro zajištění regulérnosti zkoušky a ochrany osobních dat je nutné zamezit přístup neoprávněným osobám k těmto datům. Povinný subjekt tento program zajistil v zájmu záruky objektivního a spravedlivého průběhu zkoušky, přičemž s tím souvisí také omezení přístupu k otázkám, neboť ty nejsou určeny ke zveřejnění, což dle povinného subjektu může být v rozporu s účelem a smyslem zkoušky. Dle povinného subjektu není smyslem zkoušky, aby se zkoušený naučil pouze několik tras v programu obsažených, ale z hlediska veřejného zájmu a zájmu povinného subjektu jakožto obce je žádoucí, aby se v obci orientoval, znal důležité objekty a aby dokázal použít aktuálně požadovanou nejkratší trasu přepravy. V opačném případě by neznalost zkoušeného mohla vést v praxi ke škodě zákazníků. Zákon č. 111/1994 Sb. ponechává dle povinného subjektu na obcích, jakým způsobem v samostatné působnosti stanoví okolnosti a průběh zkoušek, neukládá jim uchovávat souhrn užívaných otázek či je zveřejňovat. Je tedy v díce obce jakým způsobem zajistí regulérnost zkoušek a jaké organizační nástroje zkoušky zvolí. V souladu s tímto a z ochranných důvodů byl pak řečený program zhotoven tak, aby nebyla možnost z něho žádným způsobem vytisknout jak souhrn otázek, tak ani jednotlivé otázky, natož pak je zkopírovat. Povinný subjekt objasnil, že změna otázek se provádí uvnitř daného programu a jednotlivě dle typu otázky. Nevytváří se tak žádná předchozí sada otázek pro vložení ani jiný soubor otázek. Povinný subjekt byl proto v reakci na žádost žadatele nucen pořídit informaci prostým opisováním jednotlivých otázek z řečeného programu, což se ukázalo jako komplikované, pracné a časově náročné, zejména vzhledem k rozsahu požadované informace a její různorodosti. Informace byla zpracována za pomoci software Excel formou prostého opisu za neustálého přepínání mezi programy. Některé z otázek pak nebylo možné pořídit opisem, neboť se vytvářejí uvnitř programu ve slepé mapě města. Byly proto vzorově pořízeny screeny obrazovky (celkem 47 listů) které bylo nutné graficky upravovat. Informace obsahuje 76 jednotlivých listů. Bližší popis nutných úkonů pak je zahrnut v příloženém Časovém rozpisu. Povinný subjekt dále uvedl, že tento postup se vymyká běžnému poskytování informací a není běžnou službou veřejnosti a jde tedy o mimořádně rozsáhlé vyhledávání a zpracování informace. Dle povinného subjektu pověřená pracovnice požadované informace vyhledávala a zpracovávala celkem 40 pracovních hodin a po tuto dobu nemohla vykonávat svoji běžnou činnost. Do tohoto výčtu byly zahrnuty výlučně činnosti související s pořizováním informace. Do počtu hodin pak nebyla zahrnuta doba vynaložená na kopírování souboru, psaní rozhodnutí, či výměry výši úhrady. Časový rozpis pak byl vložen do spisu a současně byl přiložen jako příloha oznámení. Povinný subjekt uzavřel, že stanovenou výši úhrady považuje za přiměřenou a poučil žadatele, a to zejména ve smyslu § 17 odst. 3 InfZ o možnosti podat stížnost.

Jako přílohu Oznámení pak povinný subjekt přiložil také podrobnější Časový rozpis zpracování informace. V něm povinný subjekt rozepsal jednotlivé fáze vyhledání a zpracování požadované informace, přičemž ke každému okruhu požadovaných informací uvedl bližší informace, konkrétně počet otázek a celkový počet řádků požadovaných informací v dokumentu formátu Excel, průměrnou časovou dotaci na opis jedné otázky vč. souvisejících správných odpovědí a celkovou dobu, jakou trvalo zpracování tohoto okruhu otázek,

stručné upřesnění povahy otázky (tj. především z kolika možných odpovědí šlo u daného okruhu otázek volit a případný počet správných odpovědí) a upřesnění, co zpracování této části požadovaných informací zahrnovalo. Závěrem byl pak uveden celkový časový rozsah všech fází vyhledání a zpracování informace.

Dle ust. § 17 odst. 1 InfZ jsou povinné subjekty v souvislosti s poskytováním informací oprávněny žádat úhradu ve výši, která nesmí přesáhnout náklady spojené s pořízením kopií, opatřením technických nosičů dat a s odesláním informací žadateli. Povinný subjekt může vyžádat i úhradu za mimořádně rozsáhlé vyhledání informací.

Dle ust. § 17 odst. 3 InfZ bude-li povinný subjekt za poskytnutí informace požadovat úhradu, písemně oznámí tuto skutečnost spolu s výší úhrady žadateli před poskytnutím informace. Z oznámení musí být zřejmé, na základě jakých skutečností a jakým způsobem byla výše úhrady povinným subjektem vyčíslena. Součástí oznámení musí být poučení o možnosti podat proti požadavku úhrady nákladů za poskytnutí informace stížnost podle § 16a odst. 1 písm. d), ze kterého je patrné, v jaké lhůtě lze stížnost podat, od kterého dne se tato lhůta počítá, který nadřízený orgán o ní rozhoduje a u kterého povinného subjektu se podává.

KrÚ JMK, OD, zaujal k věci následující stanovisko:

Z výše uvedeného platí, že požaduje-li správní orgán úhradu v souvislosti s poskytnutím informace, musí tuto částku náležitě odůvodnit, tj. musí v příslušném oznámení uvést, na základě jakých skutečností a jakým způsobem byla výše úhrady vyčíslena. To sice nelze ztotožňovat s podrobnou kalkulací příslušné částky, přesto z oznámení nesmí vznikat pochybnosti o tom, že náhrada, kterou požaduje, je skutečně oprávněná a přiměřená. Požaduje-li povinný subjekt úhradu za mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací, musí být z jeho odůvodnění zřejmé, že takové vyhledávání skutečně proběhlo a v čem spočívalo. Přestože takové odůvodnění může být i poměrně stručné, nevzbuzuje-li žádné pochybnosti o své pravdivosti a oprávněnosti, nemůže být stručné natolik, že z něj nutnost mimořádně rozsáhlého vyhledávání nelze zjistit.

Nadřízený orgán se v řízení o stížnosti podle § 16a odst. 1 písm. d) InfZ zabývá zejména zkoumáním, zda oznámení povinného subjektu splňuje zákonné požadavky ve smyslu výše citovaného § 17 odst. 3 InfZ, tj. zda oznámení obsahovalo uvedení výše požadované úhrady, vyličení skutečností, na základě kterých byla výše úhrady vyčíslena a jakým způsobem byla vyčíslena a také zda byl žadatel náležitě poučen.

Předně je třeba konstatovat, že žadatel byl náležitě poučen o možnosti podat stížnost dle § 16a InfZ, v jaké lhůtě lze stížnost podat, od kterého dne se lhůta počítá, který nadřízený orgán o ní rozhoduje a u kterého povinného subjektu se podává. Nedostatky poučení přitom stěžovatel nijak netvrdí.

Co se dalších náležitostí Oznámení týče, zaměřil se nadřízený orgán předně na posouzení otázky, zda vyhledání a zpracování požadovaných informací povinným subjektem pro potřeby jejich poskytnutí bylo v předmětné věci skutečně mimořádně rozsáhlým vyhledáváním informací ve smyslu § 17 odst. 1 věty druhé InfZ. Již ve svém předchozím rozhodnutí č. j. JMK 177533/2017 ze dne 18. 12. 2017 přitom nadřízený orgán došel k závěru, že o mimořádně rozsáhlé vyhledávání se v této věci skutečně jedná. Pro úplnost a náležitou přezkoumatelnost tohoto rozhodnutí se nadřízený orgán každopádně rozhodl již uvedenou argumentaci zopakovat.

Zákon č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů, umožňuje v ust. § 21b odst. 1 obcím, aby obecně závaznou vyhláškou stanovily ve své samostatné působnosti řidičům taxislužby jako podmínku pro zahájení nebo nabízení přepravy na území obce povinnost mimo jiné prokázat zkouškou znalosti místopisu, obsluhy taxametru a relevantních právních předpisů. Zákon sám tuto zkoušku blíže nekonkretizuje a ponechává tedy na obcích, aby si průběh těchto zkoušek a související poměry upravily

v zásadě dle svého (dle aktuálního znění ust. § 21b odst. 1 písm. b) zákon dokonce výslovně ponechává obci možnost stanovení způsobu organizace a provádění této zkoušky). Z toho plyne, že je v diki povinného subjektu jakožto obce, aby upravil konkrétní okolnosti průběhu příslušné zkoušky podle svého uvážení, a ve vztahu k nyní řešenému případu tedy není nijak vyloučeno, aby tak tento činil prostřednictvím jím v průběhu řízení popisovaného počítačového programu. Tento postup není vyloučen ani ve vyhlášce Statutárního města Brna č. 28/2005, dle které se zkouška řidiče taxislužby provádí.

Povinný subjekt pak v odůvodnění svého Oznámení poměrně podrobně rozvedl, z jakých důvodů považuje jím užitou úroveň ochrany dat souvisejících s dotčenou zkouškou za přiměřenou. Z odůvodnění Oznámení i dosavadního průběhu řízení a soustavně popisovaného skutkového stavu vyplývá, že řečený počítačový program je úmyslně zhotoven způsobem, který omezuje přístup k příslušným testovým otázkám a souvisejícím odpovědím, a to jak souhrnně, tak jednotlivě (jak formou tisku, tak formou kopírování) a jakákoliv reprodukce v programu obsažených dat je tak možná pouze prostým opsáním těchto dat, případně zhotovením screenů obrazovky (v případě, že jde o otázku zadanou za pomoci slepé mapy města). Práce s otázkami (zejména pak zadávání otázek nových) je pak prováděna průběžně a jednotlivě „uvnitř“ programu, povinný subjekt tedy nekládá žádné soubory či sady otázek, které by pak měl k dispozici (povinný subjekt žádné takovéto sady ani nevytváří). Povinný subjekt tento postup odůvodnil nezbytností poskytnout záruku objektivního a spravedlivého průběhu zkoušky, přičemž také podotknul, že tyto otázky nejsou primárně určeny ke zveřejnění. Povinný subjekt je toho názoru, že je ve veřejném zájmu a zájmu povinného subjektu jakožto obce, aby se zkoušený ve městě naučil orientovat a vyznal se v něm, přičemž zanedbání této odpovědnosti by mohlo vést k poškozování zákazníků taxislužby následkem neznalosti řidiče. Naopak zveřejnění otázek, jež jsou obsahem zkoušky, by dle povinného subjektu bylo se smyslem a účelem zkoušky v rozporu, neboť by se zkoušený mohl naučit pouze ty trasy, které jsou obsahem zkoušky.

Stěžovatel naopak v průběhu řízení argumentoval ve prospěch zveřejnění zkoušky, přičemž své stanovisko opřel zejména o vhodnost transparentnosti zkoušky pro předcházení sporům při hodnocení otázek a možné korupci při provádění zkoušek. Stěžovatel věc také připodobnil zkoušce pro získání řidičského oprávnění, přičemž Ministerstvo dopravy v jejím případě testové otázky bez výmluv zveřejňuje.

Nadřízený orgán se ztotožnil s názorem povinného subjektu co do povahy zkoušky a veřejného zájmu na neveřejnosti otázek, jež jsou jejím obsahem. Podstatná je přitom povaha znalostí, jež jsou po zkoušeném požadovány a jež splnění této zkoušky osvědčuje. Těmi je celková a komplexní orientace v obci, znalost podstatných lokalit a tras a schopnost náležitě užít aktuálně nejkratší možné cesty v dané situaci. Přitom je očividné, že vzhledem k rozloze Statutárního města Brna a související rozmanitosti a spletitosti dopravní situace v této obci existuje enormní počet možných situací, v kterých se může řidič vozidla taxi ocitnout a v kterých se musí být schopen co nejlépe zorientovat, a je tak zjevně krajně obtížné, ne-li zcela nemožné, vytvořit natolik rozsáhlý a komplexní soubor zkušebních otázek, který by dokázal veškeré myslitelné variace zcela obsáhnout. Soubor otázek k testu místopisu je tak nevyhnutelně pouhým zlomkem možných situací, v nichž se může zkoušený ocitnout. Pokud by tedy tyto otázky byly předem veřejně přístupné, vytvářelo by to podstatnou pochybnost, zda se zkoušený skutečně komplexně orientuje v celém městě a nenaučil se pouze ty informace, jež věděl, že budou vyžadovány při zkoušce. Neveřejnost otázek pak naopak zaručuje, že zkoušený je nucen se připravit na co největší okruh myslitelných situací, tedy v souladu s cílem zkoušky. Z výše řečeného také plyne, že srovnání se zkouškou pro získání řidičského oprávnění není případné, neboť v té se po zkoušeném požaduje jasně ohraničený a konkrétní souhrn znalostí, tedy znalost předpisů upravujících provoz na pozemních komunikacích, a je tak možné vytvořit takový soubor otázek, který je náležitě vypovídající, tj. takový, kdy znalost tohoto souboru otázek a správných odpovědí de facto odpovídá rozsahu znalostí, které jsou po zkoušeném požadovány. Mimo to zákon přímo stanoví povinnost

Ministerstvu dopravy znění zkušebních otázek vydávat ve Věstníku dopravy¹, zatímco v případě zkoušky místopisu žádná takováto zákonná povinnost dána není. Co se stěžovatelem namítané vhodnosti transparentnosti zkoušky týče, nedosahuje dle nadřízeného orgánu tento aspekt takové intenzity, aby převýšil výše vylíčený veřejný zájem (na čemž nic nemění ani skutečnost, že existenci důvodů ve prospěch transparentnosti zkoušky nelze vyloučit). Zkušební řád pro zkoušku řidiče taxislužby k prokázání znalosti místopisu města Brna, jež je přílohou Vyhlášky Statutárního města Brna č. 28/2005, přitom sám dle čl. 7 odst. 4 jako prostředek k odstranění případných sporů při hodnocení zkoušky či v případě jiných nejasností umožňuje podání námitek proti průběhu zkoušky, s kterými se musí zkušební komise ve lhůtě 30 dnů písemně vypořádat. Žadatel ani nijak neobjasnil, jakým způsobem by dle jeho názoru zveřejnění otázek zkoušky mohlo předcházet případné korupci při hodnocení zkoušky. Zákonnými nástroji k odstranění případných nejasností či nesrovnalostí v průběhu zkoušky místopisu (až už z hlediska hodnocení otázek či v případě podezření z korupce) je pak Stížnost ve smyslu § 175 správního řádu, případně dozor a kontrola výkonu samostatné působnosti ze strany Ministerstva vnitra. Ve srovnání s jasně odůvodněným veřejným zájmem a smyslem zkoušky místopisu tak tvrzení stěžovatele nemohou obstát.

Považuje-li tedy povinný subjekt soubor předmětných otázek a odpovědí za soubor důvěrných a neveřejných informací, přičemž toto odůvodňuje smyslem zkoušky a výše objasněným veřejným zájmem, je tento přístup odpovídající smyslu a povaze zkoušky, a tedy i příslušného okruhu informací (a to i přesto, že sám zákon ani příslušná vyhláška výslovně nestanoví, že by tyto informace byly důvěrné či tajné) a povinným subjektem užitě prostředky, zejména pak jím popsané zabezpečení příslušných informací uvnitř zmiňovaného programu, nejsou zjevně nepřiměřené. Vyžaduje-li tedy poskytnutí těchto informací žadateli jejich mimořádně rozsáhlé vyhledání a zpracování související s popsanou úrovní zabezpečení, není tento postup nepřiměřeným zatěžováním žadatele.

Nadřízený orgán tak uzavírá, že nepovažuje na základě posouzení předloženého skutkového stavu za nepřiměřené či za zjevně nedůvodné, pokud povinný subjekt jakožto obec uchovává požadované informace týkající se testu místopisu prostřednictvím počítačového programu, z kterého z technických a ochranných důvodů není možné jednoduše získávat soubory těchto informací, a v kterém povinný subjekt průběžně provádí změny pouze individuálně a jednotně. Tento postup není ani v rozporu se zákonem či uvedenou obecně závaznou vyhláškou, a nadřízený orgán nemá ani za to, že by takovýto postup mohl nějak podstatně narušit provádění či organizaci dotčených zkoušek (ostatně ani stěžovatel nepředložil žádná konkrétní tvrzení o tom, jak by praxe povinného subjektu mohla plnění těchto povinností narušovat). Vzhledem k tomu, že průběh a organizace zkoušek je v režii povinného subjektu a je na něm, jak upraví poměry s nimi související, není povinen shromažďovat předmětné informace ani jiným způsobem než prostřednictvím předmětného programu. Stěžovatel sice tvrdí, že z logiky věci a z vyjádření povinného subjektu musí vyplývat, že zpracovávání informací a změna dat v počítačovém programu musí probíhat vkládáním nové sady zkušebních otázek (přičemž pak nic nebrání poskytnout právě jednu z těchto sad otázek, konkrétně tu poslední vloženou), nadřízený orgán se však s touto interpretací skutkového stavu neztotožňuje, neboť z vyjádření povinného subjektu zjevně plyne, že toto se neděje a práce s otázkami probíhá jednotlivě a individuálně uvnitř programu samotného, nikoliv souhrnně vkládáním sady otázek a odpovědí. Takovýto postup přitom nepovažuje nadřízený orgán za nelogický či věcně nepřípadný (je-li předmětný program takto podstatným organizačním nástrojem zkoušky, jeví se jako logické, že práce s otázkami probíhá průběžně a přímo jeho prostřednictvím a naopak předběžné vytváření sady otázek a odpovědí mimo něj a jejich následné vkládání by bylo spíše neefektivním postupem), ani nijak nesvědčí o rezignaci povinného

¹ viz § 40 odst. 1 zákona č. 247/2000 Sb., o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů

subjektu na jeho povinnosti (jak již bylo řečeno, tento postup není vyloučen zákonem ani vyhláškou a nadřízenému orgánu není známo, jakým způsobem by takovýto postup mohl narušovat organizaci a průběh zkoušky místopisu; je přitom v dikci povinného subjektu nastavit fungování předmětného programu, a tedy i jakým způsobem lze z technických či bezpečnostních důvodů pracovat s daty v něm obsaženými). Účastník svými tvrzeními pouze spekuluje bez bližší znalosti technických a organizačních parametrů dotčeného programu a jeho domněnky nemají oporu ve spise a skutkovém stavu věci, přičemž povinný subjekt již v odůvodnění svého Oznámení objasnil, jakým způsobem lze k datům v předmětném programu přistupovat, a proč tedy tvrzení stěžovatele nejsou pravdivá. Za takovéto situace a při kvantitě relevantních informací je pak dostatečně zřejmé, že požaduje-li stěžovatel poskytnutí těchto informací obsažených pouze v uvedeném počítačovém programu, nemohou být tyto poskytnuty pouze jednoduše a během pár minut. Uvedl-li povinný subjekt, že bylo nezbytné informace poskytnout prostým opisováním jednotlivých otázek z programu, případně vytvářením screenů obrazovky, považuje nadřízený orgán toto odůvodnění za odpovídající popsanému skutkovému stavu. Poskytování předmětných informací přitom neplyne z žádné obecné povinnosti stanovené povinnému subjektu zákonem ani dotčenými obecně závaznými vyhláškami, nadto již výše bylo objasněno, proč by takové poskytování šlo navzdory smyslu zkoušky. Shromáždění těchto informací tak pro povinný subjekt představovalo časově náročnější činnost, která nebyla běžnou nijak jej nezatěžující součástí jeho obvyklé agendy a zaměstnanec pověřený vyřízením této žádosti byl tak nucen na delší dobu přerušit plnění svých běžných ostatních úkonů a cíleně se shromáždění informací věnovat.

Na základě výše řečeného tedy nadřízený orgán konstatuje, že se ztotožňuje s posouzením povinného subjektu, že se v této věci jednalo o mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací.

Co se týče stěžovatelem předkládané hypotetické situace s výtahem, na základě které ilustruje absurditu postupu povinného subjektu, uvádí nadřízený orgán opět pouze toliko, že tato situace na předmětný stav nepřipadá, neboť z předloženého spisového materiálu vyplývá, že přístup k předmětným datům není způsobem stěžovatelem uvažovaným vůbec možný, a to z technických důvodů a nikoliv pouze pro individuální neschopnost či nepřislusnost konkrétních oprávněných osob.

Nadřízený orgán se tedy dále zabýval posouzením, zda byla výše úhrady řádně a správně vyčíslena a zda byly vylíčeny všechny podstatné skutečnosti, na základě kterých bylo toto vyčíslení provedeno.

Povinný subjekt ve svém odůvodnění stručně vylíčil, že poskytnutí informace zahrnuje opis 757 ks otázek zpracovaných do 76 listů v software Excel a vyhledání a zpracování těchto informací si vyžádalo celkem 40 pracovních hodin. Tento proces pak spočíval v prostém opisování jednotlivých různorodých otázek z programu a dále pořízením celkem 47 listů screenů obrazovky u otázek využívajících slepou mapu města. Do uvedené doby byly zahrnuty pouze činnosti související s pořizováním informace (vyhledání platných otázek, jejich setřídění, opisování, screeny a grafické zpracování do použitelné formy). Naopak do ní nebyla zahrnuta doba vynaložená na kopírování souboru ani doba strávená psaním rozhodnutí či výměru o výši úhrady. Povinný subjekt nepožadoval žádné jiné úhrady vyjma těch za mimořádně rozsáhlé vyhledání informací. V Oznámení povinný subjekt také náležitě odkázal na řádně zveřejněný sazebník úhrad nákladů za poskytování informací a uvedl, že náhrada za mimořádně rozsáhlé vyhledávání je tímto sazebníkem stanovena ve výši 210,- Kč za každou i započatou hodinu vyhledávání jedním zaměstnancem. V příloženém Časovém rozpisu pak výše uvedené povinný subjekt blíže rozvedl (viz výše, zejména uvedl počty otázek, jednotkovou časovou dotaci na zpracování jedné otázky a celkovou dobu vyhledávání a zpracování). Nadřízený orgán na základě zhodnocení Oznámení, a to spolu s příloženým Časovým rozpisem, který je jeho přílohou, došel k závěru, že povinný subjekt zcela dostatečně, srozumitelně a přezkoumatelným způsobem vylíčil všechny podstatné skutečnosti potřebné pro vyčíslení provedeného mimořádně rozsáhlého

vyhledávání, byl jasně a určitě uveden celkový rozsah vyhledávání a rozsah poskytovaných informací a jasně a srozumitelně byla vyčíslena i celková požadovaná výše úhrady. K tomu nadřízený orgán také sděluje, že povinný subjekt náležitě zohlednil závěry předchozích rozhodnutí nadřízeného orgánu a odpovídajícím způsobem sjednal nápravu a odstranil dříve zjištěné nedostatky, když celkovou dobu vyhledávání rozdělil na jednotlivé fáze, uvedl průměrnou jednotkovou časovou dotaci na zpracování otázky příslušného okruhu, vyčíslil jednoznačně celkový počet dotčených otázek a v neposlední řadě přiložil Časový rozpis jako přílohu oznámení, aniž by jej pouze vložil do spisu a prostě na něj odkázal.

Nadřízený orgán přitom sám podrobil přiložený Časový rozpis podrobnějšímu přezkumu, zejména pak co se týče jeho srozumitelnosti, správnosti uvedených dat a výpočtů a také přiměřenosti uvedených časových dotací. Došel přitom k závěru, že tento rozpis je srozumitelný, jednoznačný a dostatečně podrobný. Popsané jednotkové dotace nejsou dle nadřízeného orgánu zjevně nepřiměřené a odpovídají rozsahu a povaze požadovaných informací, přičemž s ohledem na souhrnný rozsah otázek (tj. celkem 757 ks otázek, které bylo nutné opsat a zpracovat) je i celková vypočtená doba zpracování odpovídající. Nadřízený orgán každopádně zjistil celkem dvě nepřesnosti v uvedených datech. V prvním případě je v položce č. 3 - „List 1/5“ uvedeno, že šlo o opis 211 otázek na 529 řádků, při průměru 0,9 minut na jednu otázku, celkem pak 8 hodin. Z těchto dat je však zjevné, že tyto hodnoty uvedl povinný subjekt nesprávně, neboť zpracování 211 otázek při 0,9 minutách na otázku neodpovídá 8 hodinám, nýbrž cca 3 hodinám. Dle nadřízeného orgánu je však patrné, že povinný subjekt uvedenou průběrnou časovou dotaci vyčíslil nikoliv na otázku, avšak na jeden zapsaný řádek ($529 \text{ řádků} \times 0,9 \text{ minut} = 476,1 \text{ minut} = 8 \text{ hodin}$). Tuto nesprávnost Oznámení tedy nadřízený orgán sám tímto odstraňuje objasněním, že v tomto případě uvedená časová dotace připadá na jeden zpracovaný řádek, nikoliv na otázku, přičemž vzhledem ke kontextu celé věci nemá nadřízený orgán pochyb o skutečném úmyslu povinného subjektu (nadřízený orgán po zjištění této nesprávnosti taktéž přímo komunikoval s povinným subjektem, načež ten výše uvedené závěry potvrdil). Smyslem oznámení je přitom řádně vysvětlit vyčíslenou výši nákladů žadateli, tj. jde-li o takto zjevnou a snadno odstranitelnou nesprávnost, považuje nadřízený orgán za případné, postaví-li tyto údaje sám na pravou míru, místo aby celou věc vrátil povinnému subjektu zpět k sjednání nápravy a novému projednání, nezjistí-li žádné jiné podstatné nedostatky, neboť takový postup by byl zjevně nedůvodně formalistický a neekonomický. Co se druhé zjištěné nesprávnosti týče, ta se týká uvedených údajů k položce č. 7 - „List SM ulice“, kde je uvedeno, že šlo o opis 7 otázek při průměru 2 minut na jednu otázku, celkem pak 0,15 hodin. Nadřízený orgán přitom podotýká, že 0,15 hodin odpovídá cca 9 minutám, tedy nikoliv 14 minutám, jak by vyplývalo z uvedeného počtu otázek a průměrné časové dotace připadající na jednu otázku ($7 \text{ otázek} \times 2 \text{ minuty} = 14 \text{ minut}$). Správní orgán tedy uvedl v tomto bodě nepřesné vyčíslení, je však třeba konstatovat, že tato nesprávnost (tedy rozdíl 5 minut) neměla žádný vliv na konečnou celkovou dobu provedeného vyhledávání a zpracování poskytovaných informací (viz níže), a tedy ani na celkovou vyčíslenou výši požadované úhrady. Tato druhá nepřesnost tak nemá žádný podstatný vliv na správnost a zákonnost oznámení, a tedy i postupu povinného subjektu.

Nadřízený orgán provedl dále výpočet ke kontrole správnosti v rozpisu uvedených hodnot (a to při zohlednění výše zjištěných nepřesností) a uzavírá, že byt povinný subjekt celkové doby připadající na jednotlivé fáze zpracování informace zaokrouhloval, skutečná doba vyplývající z uvedených počtů otázek a průměrných jednotkových časových dotací se podstatně neliší od doby uvedené v rozpisu (přičemž skutečná doba plynoucí z uvedených dat je cca 39,3 hodin (při zohlednění výše zmíněného rozdílu 5 minut u položky č. 7), což vzhledem k tomu, že dle sazebníku úhrad povinného subjektu se náhrada za mimořádně rozsáhlé vyhledávání počítá za každou i započatou hodinu vyhledávání, odpovídá uvedenému době 40 hodin) a uvedené hodnoty (při zohlednění výše řečeného) jsou tedy správné.

Co se týče argumentace stěžovatele zpochybňující celkový objem dat poskytovaného souboru informací, nepovažuje nadřízený orgán tuto část jeho stížnosti za nijak relevantní. Nadřízený orgán již dříve v rozhodnutí č. j. JMK 177533/2017 ze dne 18. 12. 2017 došel k závěru, že pouhý objem dat poskytovaného souboru nebrání tomu, aby tento být jednoduše rozdělen na více částí a zaslán žadateli prostřednictvím více datových zpráv, a není tedy důvodné a oprávněné požadovat po žadateli úhradu nákladů za zhotovení pevného nosiče a jeho odeslání. Povinný subjekt tento závěr respektoval a ve své nové aktuální výzvě již tuto úhradu po žadateli nepožaduje a požaduje pouze úhradu za mimořádně rozsáhlé vyhledání informací. Nadřízený orgán tedy považuje za zcela nadbytečné zabývat se velikostí předmětného souboru, případně jej srovnávat se souborem vzorovým, když tato velikost nemá na výši požadované úhrady jakýkoliv vliv. Tvrdí-li tedy stěžovatel, že nic nebrání tomu, aby povinný zaslal požadovanou informaci datovou zprávou, považuje nadřízený orgán tuto argumentaci za nepřípadnou, neboť povinný subjekt aktuálně netvrdí opak a nepožaduje žádné náklady související se zasláním informací jiným způsobem.

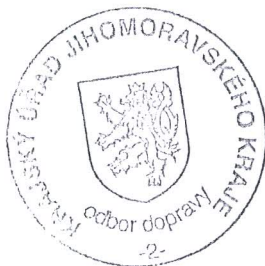
Nadřízený orgán tedy uzavírá na základě výše řečeného, že předmětné oznámení splňuje zákonné požadavky. Povinný subjekt tedy ve svém Oznámení o výši úhrady náležitě uvedl výši požadované úhrady, vyčíslil její jednotlivé položky, opřel jejich vyčíslení o platný a náležitě zveřejněný Sazebník úhrad za poskytnutí informací (tedy je z oznámení zřejmé, na základě jakých skutečností a jakým způsobem byla výše úhrady vyčíslena) a toto oznámení bylo stěžovateli řádně doručeno. Oznámení taktéž obsahuje náležité poučení o možnosti podat proti tomuto požadavku stížnost, v jaké lhůtě, od kdy se tato lhůta počítá, u kterého povinného subjektu se stížnost podává a který nadřízený orgán o ní rozhoduje. Oznámení je srozumitelné, přezkoumatelné a správné a povinným subjektem požadované náklady jsou řádně odůvodněné, přiměřené a oprávněné. Námitkám žadatele vyjádřeným v jeho stížnosti pak nadřízený orgán nedal zapravdu. Povinný subjekt postupoval zcela v souladu a v mezích InfZ a dalších souvisejících zákonných, případně podzákonných předpisů a nadřízený orgán tedy vyhodnotil stížnost žadatele jako nedůvodnou.

Dle ust. 16a odst. 7 písm. a) zák. č. 106/1999 Sb. nadřízený orgán při rozhodování o stížnosti podle odstavce 1 písm. d) přezkoumá postup povinného subjektu a rozhodne tak, že výši úhrady nebo odměny potvrdí.

S ohledem na výše uvedené tedy nadřízený orgán konstatuje, že povinný subjekt postupoval v souladu se zákonem, jeho oznámení splňuje předepsané náležitosti, přičemž námitky stěžovatele proti tomuto postupu neshledal důvodnými, a tak v souladu s ust. § 16a odst. 7 písm. a) zák. č. 106/1999 Sb., postup Magistrátu města Brna, odboru dopravy, potvrdil.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí se dle ustanovení § 16a odst. 9 věta první zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, nelze dále odvolat.

Mgr. Karel Frölich
vedoucí oddělení dopravně správních agend
odboru dopravy

Rozdělovník:

Magistrát města Brna, odbor dopravy, Kounicova 67, 601 67 Brno

Počet listů rozhodnutí: 5
Počet příloh/listů příloh: 0/0